

শ্মোল

סבכ אביסא פה:-¹⁰

זהה קא מצטער רבוי למסמכיה ולא הוּה מסתיעא מילתא א"ל לא
לצטער מר לדידי חזי לי סיפרא דאדם הראשון וכותיב ביה שמוֹאַל
ירחינהה חכמים יתקרי ורבוי לא יתקרי.

לא/ב/א הצעירם (זטיא זיך, טאן גז)

ששאלתם אבוח דשמוֹאַל למה לא נקרא בשמו. אמרו כי אבוח דשמוֹאַל הילך בסחרה למקום רחוק לימים מצאה אותו מדית אחת שהיתה יודעת בלשון העופות ותבעתו לדבר עבירה ותנתן לו אלף אלפיים ככר כסף. אמר לה מה. אמרה לו שמעתי כי הלילה תוליד בן שלא היה כמוחה בחכמה. וכשהמע זה הילך בקפיצה בלילה אל ביתו וידע את אשתו ונתעbara וישב לדרכו בקפיצה וכשבה הדבר לבית דין העידו כי הרה לזנונים היא שהרי כמה ימים שלא היה בעלה בכאן והביאה לבית דין והלקה וילדה בן ונקרא שמוֹאַל ואחר כן בא אביו והuid עליו והיה שמוֹאַל אומר אני ידעת כי שהליך את אמי והכוני ברצועה על ראשיו ופצעו את ראשיו ומקום הרצוע ניכר בראשיו ועל זה היו קורין אותו אבוח דשמוֹאַל להודיע לכל שהוא אביו.

כ/יה/יב ס (סבכ אביסא פה:)

ונראה לפרש בס"ד הטעם, שלא נסמך ולא נקרא רבוי, DIDOU מ"ש בתשובה הגאנונים, דאביו בא על ידי שם המפורש בקפיצת הדרק, מן מדינת הים לעירו אצל אשתו בלילה, ונתעbara ממנו בשמוֹאַל, ועשה כן מפני שעמדו בהיותו במדינת הים, בו ביום מאותה גויה שהיתה בקיאה בחכמת אצטגינות, שאותה הלילה הוא מוצלח להוליד בן חכם גדול, ולכן בא אצל אשתו ע"י שם מה"י, ונ"ל כי הייתה מסולקת הדמים וטהורה, אז בא עליה ונתעbara בשמוֹאַל, ומאחר שעיבورو של שמוֹאַל היה ע"י מעשה נס, لكن נגורן השם שלא יהיה נהנה מכבוד הסמוכה, ומקריאת שם רבוי.

כ/יה/יב ס (סבכ אביסא פה:)

ועוד נ"ל בס"ד, דארז"ל כי ריב"ב התפלל על אבוח דשמוֹאַל שיוליד בן בשמוֹאַל הנביא כתיב ביה כי נאמין שמוֹאַל לנביא, ולכן מן השם גלגולו שלא יהיה נסמך אלא נקרא שמוֹאַל בסתם, כמו שמוֹאַל הע"ה, שנקרא שמוֹאַל בסתם بلا תואר.